

MAGAZIN

cultural-istoric și de informație

REVISTĂ A ROMÂNILOR DE PRETUTINDENI

Director: Vasile TODI

Redactor-șef: Ștefan TARJOC

VEȘNICIA SCRITORULUI

ODIOȘII NEGUSTORI DE PATRIOTISM

„E la o vreme, piața e înecat de foi imunde care propagă ura și fac apologia vărsărilor de sânge. Cetățenii sunt îndemnați prin articole vulgare și prin desene și mai vulgare să sară unii asupra altora cu cuțitele.

Între o familie și alta presa de dreptă sapă prăpăstii de netrecut.

Între un om și altul, nevoiașii condeiași ai dreptei ridică zidul odios al dușmăniei.

Se încearcă intrigi între un ținut românesc și altul și populația majoritară este asmuțită asupra minorităților.

Acțiunea dementă a presei de dreptă sapă pur și simplu temeliiile statului român.

Presa de dreapta sprijină unele încercări destul de timide, care s-au făcut la noi, pentru schimbarea alianțelor firești.

Cum are deci curajul această presă să monopolizeze patriotismul ? Nu lupți pentru fascizare ?

Nu ești de acord în politica externă cu contele Ciano sau cu von Neurath ? Presa de dreapta strigă: Iată pe cel cumpărat de Moscova !

Demași lipsa de scrupul și de onestitate a cutărui furios negustor de naționalism ?

Presa de dreapta strigă : Iată pe cel vândut vecinilor roșii !

S-a abuzat prea mult de calomnie în presa de dreapta.

AFORISM

“Un înțelept călare pe un măgar ajunge mai departe decât un prost la volanul unui Mercedes”

Felix Leclerc

Mentalitatea presei de dreapta, care tipă atât cât o țin purerile, este mentalitatea hoțului care face scandal și arată cu degetul pe alții.

Zaharia STANCU

20 iunie 1937

(continuare în pag. a 2-a)

Coțul credinței strămoșești

A FI ÎN CAPUL MESEI

Ara celui fără minte e prăbușirea lui, iar scuzele lui sunt lanț pentru sufletul său.

Pe cei leneși îi biruie frica, iar sufletele oamenilor afemeiați vor flămânzi

Numele Domnului, din măreția țării; alergând la el, dreptii se înalță.

Cel ce răspunde înainte de a auzi, nebun este și ocară sieși.

Omul își umple pântecul de roadele gurii sale și cu roadele buzelor sale se va sătura.

O inimă veselă face viața sănătoasă, Dar omului măhnit i se usucă oasele.

SOLOMON

Bijuterii nărate

CASA NOASTRĂ

- fragment -

Ce pașnic era satul... Piti la poala culmii Ca un ostrov de cuiburi sub strășina-vechită, Îl străjuiau din muce, dobindu-i pururi, ulmii Și-l înțepea pe vale pădurea de răchită.

Părea bărlag sălbatec scobit în cremeni sparte, Știind numai de datini, de hori și dragul glumii, Ferit din drumul mare, pierdut așa departe, Ca-n basmul cu cetatea la marginea lumii !

De cum intrai pe poarta ce-ți deschidea ținutul, Te-nlămpina cu cinsto bătrâna noastră casă, Părănd, din largul curții ce prețuia hotarul, Că-ți zice bună vreme, pofindu-te voioasă.

Așa am pomenit-o pe când trăiau bunicii, Zămbind, ocrotitoare, la marginea pădurii... Pelinul, izmă, cimbrul, rochița-rândunicii Umpleau nespărate tot golul băătării.

Vecini aveam pârgarul, om harnic și cu carte, Fecior isteț de popă, ce-ades cânta la strună, Și-n deal Gavril Pindarul, un moș tatat de moarte, Ce-a fost, spunea, la oaste și-avea și-un semn de rană.

Plutea pe noi o pace adâncă, roboitoare, Ca peste-un schit ce pururi ar sta la rugăciune, Și-și revărsa seninul întreaga-i sărbătoare Pe inimile noastre, în vreme nespuse de bune !

Și nu știu este vremuri de-oc, fost ani lungi ori clipe... Creșteam în cuibul pașnic și-nocmai ca lăstunul De cum prinsei oleacă a bate din aripe, Zburai în lungul lumii și părăsiși cătunul.

Azi satu-i plin de gloată, străini îl cercetează, Dar casa ni-i pustie și curțile-n ruine Și, stors fără de milă, în preajmă greu o flează Întreg cuprinsul nostru ajuns pe mâini străine.

V. VOICULESCU

(1884-1963)

(Din vol. Poezii — Editura pentru literatură, 1968)

De ce-s românii naționaliști?

Lăzările de poziție ale unor rețenți comentatori ai evenimentelor din decembrie 1989 mi-au adus în minte replica gânditorului Petre Țuțea, dată pe marginea interogației: **“Cum de sunteți atât de naționalist domnule Petre Țuțea?! “Nu mă pot abține!”**

„Îmbrăcăm în haine de import, fiindcă fabricile noastre s-au închis. România, cândva grânarul Europei, având și sare pentru tot globul, azi importă grâu, aduce din străinătate carne congelată. Turcii și arabii scot acea pâine spongioasă, numai bună de pesmet. Pâinea de grâu, coaptă la cuptor, pâinea de fest, au devenit rarități, deoarece prea amintesc de...naționalismul românilor! Or, dogma antinațională e gargarisă de tuturor profitorilor. Nu de mult, ne-a vizitat o comisie din Franța cu directive clare: să nu mai cultivăm atât de mult grâu; concuăm Ungaria și Bulgaria. Nici viță de vie, pentru a nu concura vinurile franțuzești. Mai departe încă și mai grav. La noi vin să se îmbogățească

alogenii, iar copiii românilor n-au loc de muncă și pleacă. Bărbații în putere pleacă la munci umilitoare, trăiesc

“... De pe înaltul unui munte Dura, din umbră și lumină, în drum o minunată punte.”

peste graniță, cei mai mulți în condiții mizerabile. Iar dacă mor pe acolo, în Valeriu NEȘTIAN UZDIN - Serbia (continuare în pag. a 2-a)

Conspirații mai vechi și mai noi

„Zătată presa americană, se dă moartă să demonstreze că atacul de la 11 septembrie asupra celor două turnuri

scena mondială (U.R.S.S. și lagărul socialist). Scopul acestei acțiuni era desigur inventarea în locul foștilor adversari, a unui alt pericol iminent care să justifice în fața contribuabililor menținerea unui buget al Pentagonului, măcar la același nivel și „legitimarea” intervențiilor militare, oriunde interesele S.U.A. o cer în numele protejării democrației americane.

Totul pare logic, un guvern republican susținut de fabricanții de armament nu putea sluji decât interesele acestora. Pe vremea existenței unei alte mari puteri era simplu: se înlocuia SALT-I, cu SALT-II, adică se înlocuia armatele mai vechi perimate cu altele noi mai scumpe. Astfel comenziile Pentagonului creșteau și se păstra „echilibrul” internațional. Dar în noua conjunctură trebuiau găsite alte motivări pentru cheltuirea fondurilor strânse de la contribuabilul american și țările NATO ce trebuiau să țină pasul la modernizarea dotării armatelor cu cele mai sofisticate arme. De fapt e o modalitate lejeră de a jefui acești contribuabili: nimeni în afară de cei ce le produc, nu știe cât costă un avion B-2 invizibil, sau o bombă cu neutroni, sau un submarin nuclear, deci se

Drd. Ștefan TARJOC (continuare în pag. a 2-a)

ANUL XIII
Nr. 6 (148)

IUNIE
CIREȘAR

ADRESA INTERNET
http://www.magazinmr.uv.ro
e-mail: magazinmr@yahoo.com

ISSN:
1453-2700

2006

ODIOȘII NEGUSTORI DE PATRIOTISM

(urmare din pag. 1)

Naivii cad în cursă, aleargă după hoții presupuși, în vreme ce el, adevăratul hoț, se strecoară nevăzut și se pierde în mulțime.

Să fie mai atenți cu calomniile slugile din presă ale bandiților cu fruntea înfășurată în tricolor.

Nu cu aceste slugi, cu slova nemernică, ne vom răfui noi, ci cu aceia care stau deasupra lor și poruncesc atacuri împotriva noastră, șantaje împotriva aceluia cu care, în paginile fișucilor lor, sunt agresivi.

Presa de dreapta împrăstie cu

fioroasă inconștiență ura. Presa de dreapta uită un fapt esențial: țara aceasta nu a fost clădită pe ură.

De la începutul omenirii până azi nimic nu s-a clădit pe ură.

Patriotismul nu are nici o legătură cu ura.

Țara aceasta va deveni cu adevărat puternică numai în ceasul în care urile aprinse de negustorii de naționalism se vor fi stins.

Atunci până și mormintele odioșilor traficanți ai patriotismului vor fi bătute cu pietre.

De ce-s românii naționaliști?

(urmare din pag. 1)

accidente de muncă, nu răspunde nimeni ... în actuala degradingoladă morală la care asistăm, mass media, cu excepții onorabile, propagă libertățile aberante, acțiunile nocive ale unui corp social bolnav, care tinde să formeze conștiințe vicioase. Pornografia, muzica infernală, devin hrana sufletească cea de toate zilele a unui important segment de populație tânără. Care segment n-are alt ideal decât să imite stilul de viață american: dolari, pistol, violență, sex, subcultură. Dragostea de Neam și țară? O himeră ... Vorba cuiuva: dacă un popor îndestulat, precum cel american, ar fi găsit rețeta fericirii, atunci de ce sumedenii de oameni de peste Ocean se droghează, infectând lumea întreagă cu această calamitate? Dacă modul de viață «democrat» este găselnița secolului, de ce se creează peste tot cabinete de psihiatrie? Riscăm să nu mai fim un popor sănătos sufletește? Sau negația românismului e forma iritantă a afirmării?!

Și ieri, ca și azi...

„Așa Toroipan, cetățeanul revoltat, interpretat într-un mod inimitabil de Tânase, spunea odată cupletul care și-a avut pe drept cuvânt celebritatea – întrucât exprima opinia unor largi categorii sociale: Pă ce?”

Pă ce eu mandea, par exemplu,
Plătesc global, plătesc și semplu
Pă ce?
Plătesc la fisc, la primărie,
Pe apa care-o fi să vie,
Pă ce?
Plătim fațade și trotuar
Dar unde-te uși e tot murdar
Pă ce?
Plătim pe vânt, plătim pe aer,

Plătim așa cu niște fraieri
Pă ce?

Plătim gunoi, plătim fațadă
Și n-ai pardon... o ritradă
Pă ce?

Plătesc, al dracului să fiu,
Dar să fiu cuțu dacă știu
Pă ce!

În Parlament e tîmbălău
Discursuri pîn' să-ți vină rău
Pă ce?

Noi i-am ales să facă legi
Dar ei se-njură... mă-njelegi...
Pă ce?

Și dau din mâini, fac teavatură
Parcă-ș la cire la vreo dresură
Pă ce?

Și pentru treaba asta toată
Pretind diurna majorată
Pă ce?

Vasile TODI

Conspirații mai vechi și mai noi

(urmare din pag. 1)

poate cere oricât. Bineînțeles că mai sunt și alte modalități de jaf la vedere: atât în Vietnam cât și în Iugoslavia s-au aruncat bombe depășite a căror distrugere costa bani buni. Dar dacă se aruncau, de exemplu bombe cu uraniu sărăcit în Iugoslavia, se încasa contravaloarea lor de la țările NATO (în Vietnam s-au aruncat bombe scoase din uz în Germania cumpărate pe nimic).

Conspirațiile se sînt lăni din antichitate la primul război mondial (când un asasinat a creat motivul pentru o conflagrație mondială). Conspirație a fost și intervenția din Panama și din Irak și ... și ...

Conspirație a fost și revoluția română, dar mai sunt și eșecuri. Plănuita sfărțecare a teritoriului național nu s-a realizat după incidentele de la Tg. Mureș. Dar s-a realizat subjugarea economică a României care nu avea pe atunci nici o datorie externă. Treptat țara noastră a ajuns în gradul de subordonare dorit, ce nu ne-au luat corporațiile multinaționale, le-am dat noi de bunăvoie reprezentanții puterii mai mult sau mai puțin interesați.

Faptul că Presa americană are curajul să arate atât cât cunoaște adevărul, e un progres, dar situația se menține. Adică în țara care se laudă cu cea mai autentică democrație din lume, e de fapt cea mai puternică și mai sofisticată cenzură.

Cei puternici și bogății, au posibilitatea ca din umbră, prin scenarii și conspirații dirijate cu precizie, să facă din negru alb, și să scoată la lumină un „adevăr” fabricat, numai bun de pus pe piață. Așa cum pot cu ușurință prin controlul ce îl dețin asupra mass-media să răstălmăcească orice, prezentând cu lideri valoroși, dacă au interesul, oamenii cei mai abjecți, tot așa pot fabrica peste noapte un lider nou și credibil, să-l pună în față și să le reprezinte interesele. Ce-i dacă Irakul spre exemplu nu avea arme interzise? Ce-i dacă Iugoslavia nu prezenta nici un pericol pentru S.U.A. sau Europa Occidentală? S-a decis și a fost bombardată ... Și dacă țările din jur au fost poluate ... Ce-i dacă în aceste țări în frunte cu România s-au triplat cazurile de cancer, au dispărut temporar multe specii?!

Care ziar a susținut așa ceva? Și dacă a scris, câtă vreme a putut rezista presiunii? De ce țările afectate îndubitabil nu au cerut despăgubiri?!

Se pare că ne-am complicat într-o complicitate subînțeleasă ... Am cedat poate unor șantaje ... ne-a fost frică ... am fost amenințați și cu ce?! Cine poate să știe? Poate vom afla, dacă vom trăi peste 50 de ani.

Cu toate acestea e bine că oamenii de pe Terra au curajul să riște și să deschidă gura ... până când se vor găsi alte modalități să le-o închidă. Aici nu se poate aplica vechiul proverb: gura lumii slobodă.

Scene pentru antologia justiției române

Extrase din mărturiile lui
Constantin Păduraru,
în România anulul 2006

Judecătorul: Tu nu pricepi că ți-am dat soluție favorabilă? Ce am făcut eu pentru tine? Că nu a fost ușor! Tu nu realizezi acest lucru? Tu nu aduci nimic? Tu nu dai nimic?”

Pensionarul: „Mă întreba la fiecare termen: «Bă cu ce ai venit la mine?» Eu mă făceam că nu înțeleg și-i răspundeam ba cu bicicleta, ba cu căruța”.

Pensionarul: „Vreau să-l întreb pe domnu' judecător dacă atunci când mi-a cerut suma de un milion de lei nu s-a gândit că-l bate Dumnezeu, că eu banii ăștia îi câștig dintr-o pensie mică, după 37 de ani de muncă”.

Pensionarul: „Am început să-i număr banii, câte-o foaie de-o sută de mii, ca să se audă clar pe bandă. Era ca un câine care aștepta mîncarea. S-a ridicat de pe scaun, a venit la mine, mi-a smuls banii și mi-a zis: «Păduraru, ești mare, bă!»

GURA PRESEI ROMÂNEȘTI

„E ceva în neregulă în România” Călin Popescu Țăriceanu, Prim Ministru

„Relația dintre Silviu Prigoană și Adriana Bahmuțeanu, pe cât este de ciudată, pe atât este de normală. Normalitatea acestei legături este dată de comportamentul senil al domnului Prigoană și al doamnei Bahmuțeanu.

„7 plus” nr. 383

„Atodoxia românească este o ortodoxie de suprafață. Pe cât de populară, pe atât de ineficientă în a-și mobiliza simpatizanții s-a dovedit Biserica Ortodoxă”.

Cristian Părvulescu
Președintele Asociația Pro Democrația

Întrind de la traducerea în ungrește a cuvântului „puică”, juna Gabriela Vrânceanu-Firea a trântit, în „Jurnalul Național”, un titlu incredibil. Chiar incredibil, mai ales pentru o doamnă: „Vai de pulika noastră!?” Care a voastră? Cei de la „Jurnalul Național”? Păi n-ai decât să vii la noi, la „România Mare”, unde nu există cetățeni cu fețe triste, adică jocuri de-astea de copii, mici.

Uite, de pildă deputatul Lucian Bolcaș, abia așteaptă să-ți dea o dovadă de autocar marca „Pullman”, cu care să te tot plimbe, de la Antena 1 la Antena 3.

„Koscova nu e Sodoma!” – au strigat creștinii ruși împotriva bulangilor care făceau o manifestație și încercau să depună flori la Mormântul Soldatului Necunoscut. Absolut corect.

„România Mare” nr. 829

Bombă istorică. Noi nu suntem urmașii Romei !

Prof. Gheorghe Isiru aduce dovezi: „Dacia nu a fost romanizată, ci doar jefuită“. O istorie ascunsă vreme de 1900 de ani.

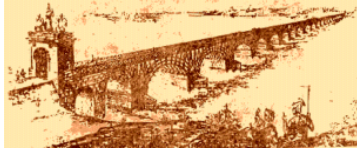
Adevărul despre daci după 1900 de ani

Domnule profesor, ce semnificație are Anul Decebal?

Comemorându-l pe marele rege Decebal acum, când se împlinesc 1900 de ani de la trecerea lui la Dumnezeu, îi evocăm și invocăm pe strămoșii noștri autentici traco-geto-daci, străvechimea, autohtonitatea și continuitatea lor în urmașii națiunea română. Este pentru prima dată când este

comemorat Decebal. Noi am crescut, toți, cu o teză falsă, aceea a romanizării, și am comemorat mereu cuceritorul, Imperiul Roman, or se știe că imperiile întotdeauna au înrobii și au jefuit, cel roman nefăcând excepție. Îi evocăm pe străbuni și pen-

tru a ne cere iertare pentru marele păcat al atâtor înaintași și contemporani ai noștri, care i-au uitat și chiar i-au contestat, celebrând în schimb victoria unui imperiu cotoptor al asupra lor, în anul 106 î.H. Uitărea și contestarea s-au produs sub

presiunea unei idei periculoase, aceea că imperiile adevărate și ocretele popoare, ca și sub presiunea acelei teze neștiințifice, a romanizării traco-geto-dacilor.

Acum 19 secole, în anul 106, geto-dacii din Dacia nord-dunăreană, din Regatul marelui rege, erau și martir, Decebal, au suferit primul mare dezastru din existența lor. Străbunii noștri au fost atunci copleșiți de forța distructivă a celei mai mari puteri a antichității - Imperiul Roman, condus de împăratul Traian, unul dintre cei mai înfrânceniți persecutori ai creștinilor, cel asupra căruia, ulterior, Biserica creștină a proclamat „damnatio memoriae“. Comemorându-l pe marele rege Decebal, atragem atenția asupra importanței pe care civilizația traco-geto-dacă a avut-o atât prin urmașii direcți - națiunea română, cât și pentru geneza civilizațiilor naționale în Europa și nu numai în Europa. Imperiul Roman a distrus atunci statul național condus de Decebal, după care a trecut la jefuirea sistematică a pământului cotopt. Precizez că noi vorbim de imperiu, nu de latini sau de Roma, care, între altele, a fost fondată de traci, nu de Romulus. Acest lucru reiese clar din *Iliada* lui Homer, prima carte de istorie care vorbește despre traci.

Cel mai vechi nume dat locuitorilor din spațiul carpato-danubiano-balcanic a fost acela de

pelasgi. Mai târziu au fost numiți hiperboreeni, adică oamenii din Țara Crivășului (boreas-crivăș). Grecii i-au numit apoi pe vecinii lor traci, mai târziu dându-le și seama că aceștia se mai numesc și altfel: geți, moesi, tribali, tyrageți, carpi, costoboci ș.a.m.d. Cert este că acești strămoși ai noștri au fost continuu oameni ai locului, loviți de multe ori, poate uneori chiar copleșiți, vremelnic, de câte o agresiune puternică, dar niciodată dislocați, alungați din baștina lor. Statul dac s-a dovedit a fi cel mai important din lumea traco-geto-dacă, lume care constituia, de fapt, același neam, care obișnuia, ca și noi azi, să-și dea diverse denumiri, în funcție de zone. Ei aveau însă aceleași rădăcini, aceleași obiceiuri, aceeași spiritualitate, aceeași limbă, cu mici diferențe. De fapt, cel mai corect ar fi să-i numim pe străbunii iltro-traco-geto-daci, ei fiind fondul de bază al civilizațiilor continentului european.

Cine a fost, cu adevărat, Decebal?

Ca în orice societate pusă la punct, și în cea dacică exista o stratificare; erau sacerdoși, învățați, din rândul cărora se alegeau sarabi, conducători, numiți și tarabostes sau tiarabostes, purtătorii de tiară. Un pileus purtat pe cap, cușma dacică, îi scotea în evidență pe aceștia. Avem vestigii, precum cele de la Agighiol, care îi prezintă pe acești șefi în care aurite, cu haine strălucitoare, deci erau oameni bogați, inteligenți și curajoși. Din rândul acestora se alegeau conducătorii. Decebal a fost unul dintre reprezentanții acestei clase superpusse. Există încă neclarități, unele surse indicând că s-ar fi numit Diurpaneus, cert fiind însă faptul că el a fost o personalitate marcantă a lumii dace. Dio Casius îl descrie perfect în *Istoria romană*: „... era foarte priceput la planurile de război și iscusit în înfăptuirea lor, știind să aleagă prilejul pentru a-l ataca pe dușman și a se retrage la timp. Dibaci în a întinde curse, era un bun luptător și se pricepea să folosească izbânda, dar și să iasă cu bine dintr-o înfrângere. Era un dușman de temut pentru romani“. Marele rege a fost un erou, iubitor al neamului său și al pământului din care se trăgea. Atunci când a fost învins, din cauza și a unei trădări, a preferat să se sinucidă decât să cadă viu în mâna dușmanului. Romanii i-au tăiat capul și o mână și le-au dus la Roma, pentru a dovedi că viteazul rege dac a murit.

De ce au venit romanii în Dacia ?

Întotdeauna regatele geto-dacilor au dus o luptă dărză pentru apărarea teritoriului lor și alungarea invadatorilor străini. Imperiul Roman și-a consolidat poziția în Peninsula Balcanică după anul 146 î.H., când a reprimat războiul macedonenilor și a Ligii aheene, transformând Grecia și Macedonia în posesiuni. Atacurile dacilor asupra teritoriilor romane din sudul Dunării demonstrează, pe de-o parte, că străbunii noștri erau conștienți de pericolul roman, pe de alta, că aceștia aveau puterea să continue procesul de reunificare început sub domnia lui Scorilo, statul dac condus de Decebal ajungând cel mai puternic adversar al Imperiului Roman. În anul 89 Domițian fusese nevoit să

accepte pacea propusă de Decebal, rămasă în vigoare 12 ani. Deci romanii au venit pentru a spăla rușinea suferită, pentru a transforma aceste ținuturi într-o pavăză între „barbari“ și Roma, dar, mai ales, pentru bogățiile dacilor. „Dacă exista undeva vreun golf ascuns sau un pământ necunoscut, unde se găsea aur, se decretă că acolo e un dușman și se pregătea sămânța unor războaie sângeroase și cucerirea de noi comori“, spunea Caius Petronius Arbiter, scriitorul latin care s-a sinucis în anul 66 la curtea lui Nero, cu 40 de ani înainte de invadarea Daciei, caracterizând astfel politica imperiului.

Cum au plătit dacii „civilizația“ romană?

grâne și multe altele, în „Cetea eternă“ s-au ținut patru luni de serbări pe averea dacilor, au fost suspendate taxele, petrecerile fiind fără sfârșit. De fapt, jaful a fost continuu în cei 167 de ani de ocupație romană.

Unii specialiști au atribuit romanilor construirea Monumentului de la Adamclisi, în urma victoriei contra dacilor. Inginerul Virgiliu Oghină a efectuat un studiu și a demonstrat că Monumentul de la Adamclisi este o construcție triumfală a marelui rege Burebista, cel care, conform

inscripției de la Dyonisopolis, a fost „cel dintâi și cel mai mare dintre regii din Tracia“. Multitudinea de argumente găsite de istorici, nu numai de cei români, dovedesc clar că, așa cum a spus dr. Napoleon Săvescu, **Noi nu suntem urmașii Romei**, iar teza romanizării a fost nu numai greșită, dar și extrem de nocivă.

Ce le transmitemi cititorilor revistei noastre?

Așa cum am spus în Scrisoarea deschisă pe care am trimis-o tuturor factorilor politici ai României, Academiei Române, universităților fărăi, instituțiilor de învățământ, de educație și cultură, asociațiilor și organizațiilor patriotice, canalelor media, către toți românii, urmași ai traco-geto-dacilor, strămoșii noștri autentici, fiecare în sfera lui să inițieze și să desfășoare acțiuni comemorative în acest sens. Am speranța că, începând din acest an, 2006, când comemorăm pentru prima dată durerosul eveniment din antichitatea noastră, forurile academice și universitare, pe temeiul izvoarelor, își vor regândi opinia științifică asupra strămoșilor noștri adevărați, căci prea mare le-au fost și le sunt eroarea și păcatul de a fi slujit o teză, pe care nimeni n-a demonstrat-o convingător, niciodată, pentru nici un teritoriu cotopt, atunci, de Imperiul Roman.

NOSTALGII

ULIȚA COPILĂRIEI MELE ...

Aseea îmi aduc aminte de diminețile însoțite ale copilăriei mele ce precedau zile de vis, când mă jucam fără de griji în colbul drumului din fața casei, contopindu-mă în clipele acelea cu pământul din care am fost luat și în care, ca fiecare muritor mă voi întoarce. Și-atunci mă cuprinde nostalgia după acele locuri rupte parcă din rai ale copilăriei, unde am cunoscut pentru întâia dată bucuria, dar și tristețea vieții.

Casa cu cerdac văruiată în alb și grădinița cu crini inundată de fluturi multicolori pogorâți din cer pe razele soarelui de primăvară, dar mai ales prima rândunică revenită de undeva de departe, vor rămâne de-a pururi pentru mine geneza vieții, în fiecare dimineață cîrzi de vite se rostogoleau pe ulița satului mănate la pășune și mirosul de lapte proaspăt se răspânda peste sat.

Și-mi mai aduc aminte, cum în fiecare duminică și sărbătoare, bunicul mă lua de mână ducându-mă la Sfânta Liturghie, unde în biserică satului pe tronuri regești, stăteau tăcute statulele vii de sfinți țărani cu piele albe și fețe brăzdate de trecerea anilor grei. Aceștia erau sătenii mei.

Și de fiecare dată când ne reîntorceam acasă de la Sfânta Liturghie vedeam trecând pe ulița copilăriei mele o șaretă trasă de un biet cal și în ea doi orbi cântând. Și nu știam nici de unde vin și nici încotro se duc. Simțeam, însă, o bucurie fără de margini când bunicul lua din bucatele de pe masă și mă trimitea să le ofer celor doi trubaduri ai tristeții. Poate că atunci, fără să-mi dau seama, învățam să am milă, să fiu bun și poate tot atunci am început să înțeleg ce minunat dar este lumina, ce putere divină sălășluiește într-o pereche de ochi sănătoși. Iar când le ofream din sărăcia alor mei, din ochii lipsiți de harul sfânt al vederii se prelingeau câteva grăunțe de lacrimi, apoi calul urnea greoi șareta durerii și eu priveam năuc în urma ei, până când se pierdea în depărtare. Cântecul lor de jale n-am să-l uit, niciodată. Apoi, mă reîntorceam așezându-mă trist la masă și bunicul mă mângâia blând pe creștet fără să spună nimic.

Și cum aș putea uita după-amiezile de duminică, când sub umbra deasă a nucilor înfrunziți din fața casei, priveam cu admirație la fetele și la flăcăii frumoși, gătiți de sărbătoare ce se îndreptau spre hora satului, salutând respectuoși în dreapta și în stânga pe bătrânii satului ce-i priveau faloși cu conștiința omului împăcat cu gândul că cel ce-i urmează este de nădejde.

Preot Ioan Brîncu
(va urma)

LAPSUSURI PENTRU ETERNITATE

Dacă deschidem enciclopediile, constatăm că gențile alcătuesc deja un popor care, deși numeros, nu a dat încă nici o echipă de fotbal de valoare.

Dacă birjarul postalonului s-ar întoarce măcar o clipă cu bicul asupra pasagerilor, caii și-ar găsi imediat o poziție confortabilă.

Ce folos, robotule, că memoria mea e fantastică, dacă sunt programat pe uitare?

Dragii mei oaspeți, nu vă pot primi decât cu sare: pâinea e la cel care are cuțitul.

Dacă te împaci cu ideea că pământul e rotund, constăți că și occidental devine un orient foarte, dar foarte îndepărtat.

Propulsat de vreau șuf, poți să te și înalți de-a berbeleacul.

De la un miel am învățat că, atunci când sugi, e bine să mimezi că umfli oaia.

Aș putea fi foarte influent dacă toate persoanele sus-puse pe care le cunosc nu m-ar cunoaște.

Mă grăbesc, se scuza magistrul. Am oameni la scris.

Tudor Vasiliu

Ipoteze și ipotenuze

O istorie mai puțin cunoscută

Eu toate că romanii recunosc că Roma a fost înființată la 753 î.e.n. de către troianul Aeneas, nu spun că Troia a fost tracă și că cele cinci triburi din șase erau de origine tracă (al șaselea trib erau Casapii din Alpi fără o origine precizabilă), sau că primele legi erau trace în orașul Alba Longa, că scrierea și limba vorbită era tracă veche, devenită latina vulgară și stând la baza scrierii de mai târziu – latina de elită (pe noi traco – geții ne fac „barbari” ce nu c u n o ș t e a u scrierea, ceea ce nu i-a împiedicat să ne asimileze miturile, zeii și credința paleocreștină).

De asemenea grecii susțin azi că Macedon a fost grec, deși faptul că nu a fost grec l-a împiedicat să participe la Olimpiada când avea 16 ani, drept care s-a răzbnat și zece ani după cucerirea orașelor grecești Alexandru a interzis Olimpiadele. Nu recunosc de fel contribuția tracă la cultura balcanică deși Marea Egee se numea Marea Thraciacum, fiind înconjurată de traci, atât în Balcani, unde ținuturile se numeau: Tracia Veche, Tracia Mare, Tracia Mică – iar ulterior Constantinopolul, fostul Bizanț – azi Istanbul se bazează pe cultura tracă. Până și legendele și miturile azi grecești sunt inspirate din Tracia de la „Lăna de aur”.

Ca să ocupe Troia – grecii au asediat-o de 9 ori, după cea de-a șaptea invazie au plecat să înființeze Roma prin unirea triburilor din Peninsula Italică, prințul Aeneas. Ei își atribuie toate fetele civilizației din Creta până în Asia Mică și Macedonia, făcând eforturi pentru recunoașterea acesteia ca stat, încercând s-o uzurpe și teritorial.

Menționăm faptul că grecii nu recunosc cei 400.000 de aromâni băștinași în Munții Pindului, iar în Macedonia trăiesc și azi 12 comunități valahe (române – unite într-un singur partid). De fapt traci, foști ca cei mai numeroși din lume după inzi, după Herodot – părintele istoriei se mai găesc și azi, ca și comunități izolate din Pirinei până dincolo de Bug la Est. În Franța și Elveția trăiesc grupuri de „munteni” ce vorbesc un dialect românesc și sunt conștienți de originea lor. De fapt și Ovidiu când a fost exilat la Tomis (Constanța) era intrigat de faptul că băștinașii geți rădeau de el când vorbea având impresia că le pocește limba.

Nu e de mirare că italiana e așa înrudită cu româna și nu pentru că ei ne-au „latinizat” pe noi deși au ocupat doar 15% din teritoriul și ne-au ținut sub ocupație efectiv doar 40-60 de ani și nu din 106-271 cum se susține teoretic.

Ștefan Apeneșcu

MUTĂRI ÎN PLIC

Odinooară, o partidă frumoasă de șah era mai prețuită decât o victorie la un turneu mare.

De cele mai multe ori lucrezi, fără tablă, culcat sau sezând, gândindu-te cum să joci și cum nu se face să joci.

Din cele două rețe în șah – subestimarea forțelor tale și supraestimarea lor – primul e mai mare.

Când în sală e zgomot, unii se indignează. Pentru mine, dacă sunt în formă bună, aceasta nu e gălgătie, ci reacția sălii.

Trebuie să joci nu numai pentru mat la regele advers, ci uneori să te mulțumești doar cu un modest pion.

Culese de M. Dunăreanu

Anna Frank la București

În martie 1945, într-un lagăr de concentrare din inima Germaniei, moare Ana Frank. Avea doar 15 ani și lăsase deja omenirii o capodoperă literară izvorâtă din talentul său. Este vorba, desigur de „Jurnalul Annei Frank”, deși el este mai presus de toate o referință, ori de câte ori poate veni vorba despre suferințele și soarta evreilor în cel de-al doilea război mondial. O carte care s-a bucurat încă de la apariție de o bună primire internațională, fiind tradusă în nu mai puțin de 160 de limbi, ecranizată în 1959 la

Hollywood și distinsă cu patru premii Oscar. Dar un remarcabil succes l-a avut și atunci când a fost jucată pe marile scene ale lumii ...

Recent, în România, la 61 de ani de la moartea fetei care a scris cu sânger solemn avertisment: „Nu vă atingeți de sufletele copiilor!”

o tânără actriță, profesionistă prin vocație, aflată chiar la vârsta Annei, a interpretat magistral, la Teatrul Constantin Nottara, rolul celei care din podul unei case din Amsterdam, implora solidaritatea lumii. Numele Annei de la București - Maria Paris.

Alexandru TODI

Doar cugetul ...

Când dimineața-i o lumină în ochii mari plini de uimire, Doar o scântele pur divină Înbrățășează-ntr-oagă fire ...

Când ziu-i tot-o sărbătoare Precum surâsul de zeii, În sufletu-i e o splendoare Ca zămbetul cel de crăiță ...

Când seara-i ultima viziune A unui fiu ne-ntrupcat, Doar cugetul e o pasiune A unui Om neîmpăcat ...

Când un da Vine-i a răsărit Doar satul Vine-i-a tresărit !

Aurel JICMAN
06.06.2006

„Omul este modelul lumii.”
Leonardo da Vinci
(15.04.1452-02.05.1519)

ULTIMA VÂNĂTOARE

16 noiembrie 1989... într-o săptămână după amiază. Era cald. La cabana turistică de la Capra, situată lângă șoseaua transfăgărășană, au aterizat trei elicoptere. De această dată, vânătoarea nefiind programată pentru ziua aceea, ci pentru a doua zi, m-am ținut la distanță de platformele de aterizare. Dar probabil, având chef de o „încălzire”, Ceaușescu i-a cerut inspectorului general de vânătoare, dr. ing. Aurel Anca, să mă caute, în eventualitatea găsirii de capre negre, până la tunelul care ne unea cu județul Sibiu. M-am prezentat, am protestat destul de neconvincător că era mai bine să lăsăm caprele negre liniștite până a doua zi, când de fapt urma să aibă loc o vânătoare „nederanjată” cu o zi înainte. Spre surprinderea, dar mai ales spre bucuria mea, nu s-a mai insistat.

A doua zi totul părea o treabă de rutină. Timpul fusese frumos, așa că toată lumea aștepta doar trecerea nopții. Dar lucrurile aveau să fie cu totul altfel. Imprevizibil, ca întotdeauna în aceste locuri, peste noapte timpul se schimbă. În locul unei dimineți însoțite, așa cum era în județul Argeș, versantul nordic al Munților Făgăraș era acoperit de ceață. De o ceață care urca necontenit spre culme și era de așteptat să treacă și în județul nostru. Conform planului, zorii zilei i-au găsit pe toți oamenii noștri, adică pe cei din Argeș, la posturi, fiecare la locul său, pe creste, în ciuda faptului că ceața ajunsese și ea pe creste. În schimb, în curtea, dacă se putea spune astfel, a Cabanei Paltinului, era o derută totală. Nu trebuia să fii cine știe ce cunosător în ale vânătorii, pentru a-ți da seama că vremea era potrivnică. Inspectorul general de vânătoare era pur și simplu înspăimântat.

Prin tunel în Argeș

- Ce ne facem, dragă?, mă întreba el, frecându-și mâinile.

Nu prea aveam ce să-i răspund. Situația era clară, ceața luase în stăpânire întreaga creastă și cobora din ce în ce mai mult pe versantul nostru, pe cel sudic. După ce m-am asigurat că toți oamenii noștri ajunseseră cu bine la posturi, aveam câte o stație de emisie-recepție portabilă la șapte-opt oameni, nu am sugerat altceva decât să așteptăm. Ce să așteptăm? ... Doar un vânt care să risipească ceața mai puțin îndrepta lucrurile. Dar, cu grabă obișnuită, însă calm, Ceaușescu a precipitat lucrurile.

- Hai, să încercăm ... tot am venit până aici și voi sunteți organizați ..., spunea el.

- Mi-e teamă doar că cei veniți de la alte ocoale să nu fie derutați de ceață și să se rătăcească ... am încercat eu timid să mai amânăm acțiunea.

O clipă descumpănit, Ceaușescu a reluat:

- Ei, lasă, că sunt oameni de munte și țin legătura între ei, hai să pornim.

Mi-am reținut răspunsul care-l înineam ca ultim argument, că una era ca pădurarii să fină legătura între ei și alta era ca vreunul să se trezească în fața unei prăpăstii, deoarece vizibilitatea era de doar câțiva metri. Așa că, m-am urcat în prima mașină. Ceaușescu cu aghiotantul și șoferul său, în cea de a doua. Veneau, așadar, numai două mașini la primul stand, situat mai jos de tunel. Cealaltă așteptau la Cabana Paltinului să fie chemați pentru goana următoare. Dacă mai era cazul ... Trecând prin tunel și intrând în județul Argeș, am constatat că ceața acoperise cam o treime din versanți. Am ajuns repede la ștandul zidit din piatră, în care am pătruns împreună cu Ceaușescu, aghiotantul-armorurier și inspectorul general de vânătoare. Mașinile s-au adăpostit mai jos, după o curbă. Am transmis semnalul de începere a goanei. De această dată, am avut în vedere ca în prima goană să fie acoperită numai o parte din versantul sudic al Făgărașilor, pentru a nu deranja terenul ce urma să fie cuprins de cea de a doua goană. Așa că prima acțiune avea să dureze puțin. După un interval de liniște de vreo douăzeci de minute, în care abia dacă răzbăteau prin ceață strigătele bătașilor, pe versantul din fața noastră au fost văzute alegând printr-o ceață ușoară, câteva capre negre, ca niște năluci. Prea repede și prea departe pentru a putea fi vânat, dar Ceaușescu a tras câteva focuri înspre ele, așa, ca pentru încălzire. În cele din urmă, un țap negru singuratic, s-a abătut pe lângă ștandul cu pricina. A fost împușcat. Atmosfera s-a mai destins, dar și goana era pe sfârșite. Bătașii erau în apropierea noastră, așa că, practic, trebuia să considerăm acțiunea încheiată.

În jurul muntelui Netedu

- La întrebați, cum este vremea la Sibiu! se interesea Ceaușescu, deoarece știa că și personalul silvic de acolo fusese mobilizat pentru o goană în jurul muntelui Netedu.

- De atâta ceață, aici este aproape noapte, veni răspunsul de dincolo de munți ... Vizibilitate zero ...

- Ei, hai tot la noi, în Argeș, la goana următoare poate om avea noroc de data asta, spuse Ceaușescu.

La scurt timp au început să apară caprele. Întâi mai puține, apoi din ce în ce mai multe.

Într-un moment de sinceritate, după vânătoare, aflând că și lui Emil Bobu îi trecuseră prin față destule capre negre – nu știam unde și-a avut locul – l-am întrebat, într-o doară, de ce nu a tras. Răspunsul spontan și cred că și sincer a fost: - Dacă împușcam o capră cu trofeu mai mare ca al „tovarășului”?

Fără comentarii ...

În sfârșit, ajunsesem la incredibila cifră de patruzeci și șase de capre negre (cu cei câțiva țepi cu tot, și de care nu aș vrea să-mi amintesc). Adevărul era că unele dintre ele, chipurile, „marcaseră focul”, adică arătau semne că ar fi fost rănite, dar trebuiau, ca de obicei, căutate și bineînțelese găsite. Așa că însoșitorii lui Ceaușescu se grăbeau să-i confirme fiecare „piesă” în care trăgea, ca fiind căzută. Bineînțelese că nu a fost deloc ușor să recuperăm toate „piesele”.

Ceaușescu trăsesse fără încetare, schimbându-și carabinele „dublu express” una după alta. În ceea ce mă privește, aveam un cartonaș de mărimea unei cărți poștale în centrul căruia marcasem poziția ștandului. Apoi trasam săgeți în direcția punctelor cardinale în care cădeau caprele lovite, numerotând pe fiecare săgeată „piesă” lovită și direcția aproximativă în care căzuse. Aceasta avea să ne ajute la recuperarea exemplarelor vânat, după terminarea vânătorii, pentru alcătuirea tradiționalului „tablou” al vânătorului. Când s-a risipit toată ceața, pădurarii află în goană au început să tragă cu pistoalele cu rachete reactive, primite de la Inspectoratul de Interne. Ca „spectacol de sunet și lumină” era grandios ... Cerul era albastru-viu, vegetația ierboasă era verde, stelele rachetelor erau majoritatea roșii, câte trei stele la fiecare cartuș tras, care scoate caprele negre din toate ascunzișurile lor.

Vezi, măi Bobule ...

Vizibil încântat de rezultat, ba chiar uimit de propria-i performanță, Ceaușescu și-a adunat însoșitorii și oaspeții și a plecat spre Cabana Paltinului, lăsându-ne timp să alcătuim acel „tablou” al vânătorului. Din cele patruzeci și șase de capre negre care i se raportaseră ca fiind vânat, au fost adunate pe loc treizeci și șase de exemplare, ceea ce era deja o mare performanță pentru el, urmând ca celelalte să fie găsite în cel mai scurt timp.

La ordinul inspectorului șef de la Interne, după ce caprele vânată au fost adunate și aliniate în șiruri egale, culcate tradițional pe partea dreaptă, participării la goane au fost așezați militărește pe plutoane și puși ca, la apariția lui Ceaușescu dinspre Sibiu, să strige de trei ori „Ceaușescu reales la ai (sic!) paispelea congres! Ura-ura-ura!” După două-trei repetiții, inspectorul șef de la Interne, col. Gh. Pințoiu, s-a declarat satisfăcut. La scurt timp, a apărut și cuplul prezidențial, însoțit de Nicu Ceaușescu, de Emil Bobu și alți doi-trei invitați.

La strigătul „Ceaușescu reales ...” Elena Ceaușescu i s-a adresat lui Bobu:

- Vezi, măi Bobule, aicea-i propagandă spontană, nu ca la tine, la Suceava. După exprimarea fără rezerve a unei satisfacții totale, Ceaușescu și soția sa s-au urcat în elicopterul pilotat de Vasile Malușan și au plecat.

La exact patru luni după ce s-a plimbat cu mâinile la spate gânditor pe poteca Pârâului cu pietriș, Ceaușescu avea să fie executat la Târgoviște. Acolo în atenția să mute capitala României. Acum, după atâția ani, mă întreb ... Atunci când, absent la tot ce era în jurul lui, se plimba pe potecă, oare nu bănuia că i se pregătește ceva? Sigur că nu, deoarece cu o săptămână înainte de moarte a fost la vânătoare de fazani la Gherghița. Iar apoi, două zile în Iran.

G-ral. (r) G.A.

ADEVĂRUL ÎN AFACEREA MAREȘAL TUKACEVSKI

La începutul lunii iunie 1937, cetățenii sovietici aflau, cu surprindere, știrea că mareșalul Tukacevski, unul din principalii șefi ai Armatei roșii, idol al nomenclaturii bolșevice și erou al revoluției, copleșit până atunci de laude și onoruri, a fost arestat împreună cu alți generali și ofițeri, sub învinuirea de spionaj în slujba imperialismului mondial și acuzat de „infracțiune față de jurământul militar, trădare față de patrie, trădare față de URSS, trădare față de Armata roșie a muncitorilor și țăranilor”. Tukacevski era cunoscut în țările occidentale ca fiind un militar strălucit, călătorind deseori la Londra și Paris. Nimic nu a lăsat să se prevadă acest eveniment ce va avea grave repercursiuni internaționale și, mai ales, asupra securității

statului sovietic. Ce s-a întâmplat atunci? Stalin se afla la apogeul carierei sale. Cercetându-i biografia, istoricii se întreabă ce impulsuri maladive l-au determinat pe acesta să-și lichideze sistematic cei mai de seamă și apăsători colaboratori? Este de-acum bine știut că prima grămadă de oșteni a fost pusă pe seama lui Tukacevski, un mareșal de armată și comandant de corpuri de armată. Aceasta este una din regulile de fier ale totalitarismului comunist. În acest mod au procedat în țara noastră Gh. Gheorghiu-Dej și N. Ceaușescu, cu asemenea intervenții sângeroase s-a scris și istoria

celorlalte țări cotopite de flagelul ideologiei bolșevice.

Este adevărat că între acești călăi ai omenirii, intoleranța și setea patologică de putere au cunoscut formele cele mai exacerbate în persoana lui Stalin, georgianul cu frunte îngustă și mustața stufoasă.

Bilanțul execuțiilor în rândul armatei, în perioada 1937-1938, a fost următorul: 3 mareșali, 3 comandanți de armată de rangul I (generali de armată); 12 comandanți de rangul II; 6 comandanți de corpuri de armată; 136 comandanți de divizie; 221 comandanți de brigadă; 2 amirali ai flotei; 6 contraamirali; 9 viceamirali, 2 comisari politici șefi ai armatei; 79 comisari politici de divizie; 34 comisari politici de brigadă. Jumătate din ofițerimea sovietică a fost pe rând arestată, torturată și, în cele din urmă, suprimată fizic. În total: 35.000 de execuții!

Nicolae Clej

Și Nato se mută la Bruxelles

Figuranța coloniei sale de dezertori importanți constituie pentru CIA o preocupare majoră, înainte de a începe exploatarea lor, îi pune la adăpost «la frigider» - e formula deja consacrată. Cele mai multe asemenea VIP-uri ale trădării sunt grupate în McLean, Virginia, în vecinătatea cartierului său general. Aici dezertorii locuiesc în reședințe păzite zi și noapte de gardieni vigilenți, însoțiți de câini. Și nu sunt doar izolați, ci și metamorfozați: este ceea ce-i pune cu adevărat la adăpost.

Se procedează la fel cu toți. Mai întâi sunt fotografiați din toate unghiurile. Plasticienii studiază aceste fotografii, apoi modelează în lut diferite forme de capete. Mulajele servesc chirurgilor esteticieni care studiază gama operațiilor posibile apte să confere figurilor trăsături noi. Nasul și bărbia se corectează de la bun început. O operație dentară modifică apoi complet forma maxilarelor. Obrajii sunt umflați cu ajutorul injecțiilor cu parafină. La fel se schimbă desenul arcadelor și forma pomelilor. O frunte degajată devine joasă și ascunsă de păr cu ajutorul implantului. Ridurile artificiale transformă fizionomia aparent inconfundabilă și reușesc să acopere cicatricile de pe urma operației. Totul se poate corecta — doctorii, vrăjitorii CIA, o știu foarte bine. Nu trebuie însă să faci economie de mijloace. Specialiștii cunosc desigur și limitele stramților lor performanțe. Trei lucruri rămân imposibil de realizat; transformarea amprentelor digitale, schimbarea grupei sanguine și modificarea datelor cromozomiale ale individului.

Dezertorii trebuie uneori să suporte ani de-a rândul obligația de a trăi cu o identitate fizică artificială, apelând la întregul arsenal al travestirii: de la peruci și ochelari care ascund privirea, până la încălțăminte specială care înalță persoana și îi schimbă mersul. Transfugii nu îndură numai asaltul chirurgiei, care modifică oasele și pielea, și tortura machiorului. Trebuie să înghită și cursurile sociologilor și ale profesorilor de dicție. Primii îi învață cum se comportă cetățeanul american în toate împrejurările. Lingviștii exersează cu «elevii» lor ultimele modificări ale tonului și ritmului vorbirii.

Experiența, la care se adaugă învălmășimile de pe urma câtorva eșecuri, a impus serviciului american de informații toate aceste precauții costisitoare. Instituția, de pildă, nu-i mai expune curiozității publice pe dezertorii care bat la ușa ei. Ultimul pe care l-a scos în lume, un sovietic, se numea Reino Hayhonen. Locotenent KGB, acesta pătrunseser în Statele Unite în 1952 sub numele de Eugen Maki. Trebuia să-l însoțească pe colonelul Rudolf Abel, care l-a suportat din ce în ce mai greu de-a lungul a cinci ani. Ajuns în SUA, Maki-Hayhonen contractase un viciu cu adevărat periculos pentru un spion: băutura. Colonelul Abel ajunseser la exasperare, care pină la urmă a explodat într-o cerere ultimativă: să fie rechemat în URSS agentul devenit vulnerabil. Asta echivala cu o condamnare, iar Hayhonen o înțelese prea bine. Pe drumul de întoarcere a profitat de o escală la Paris pentru a dezerta. S-a prezentat la ambasada americană în 6 mai 1957 și, ajuns în Statele Unite, l-a denunțat pe colonelul Abel, care a fost imediat arestat. Multă vreme CIA l-a ținut pe Reino Hayhonen ascuns în Noua Anglie. L-a scos totuși la un moment dat în bărbog pentru a-l prezenta într-o emisiune televizată despre spionaj, destinată să dreagă imaginea serviciilor secrete din SUA, compromisă de acțiunea ratată în Cuba, în golful Porcilor. Hayhonen ar fi trebuit apoi să îngroașe rândurile predecesorilor lui care lucrau în serviciul de analize și sinteze al centralei, adică în agenția de propagandă anticomunistă aflată sub conducerea lui R.D. Chapman, Richard Davis și Vladimir Șukaiev, veterabilul contrarevoluționar rus emigrat în Statele Unite în 1929 și angajat între timp de serviciile de informații americane. Dar Hayhonen nu a mai apucat să revină la CIA și nici nu l-a cunoscut pe Șukaiev, cu care ar fi putut împărtăși nostalgia stepei. Telespectatorii americani l-au văzut bine în emisiunea la care a participat, programată o singură dată, la 8 noiembrie 1961, în transmisie înregistrată. De fapt, i-au văzut fantoma, pentru că, la puțin timp după ce a ieșit din studiourile de înregistrare, Hayhonen a fost reperat de niște necunoscuți și executat. Trupul lui a fost abandonat pe o autostradă din New Jersey. Ucigașii au dispărut, iar FBI n-a reușit niciodată să-l identifice.

Constantin Voicu

Sulița homosexualității

Mediul ecleziastic și mai ales în curia vaticană, homosexualitatea ori este o calomnie care scoate victima din joc pentru tot restul vieții, ori e o aruncare cu sulița pe care sportivii o lansează cât mai departe posibil. Este în orice caz un sport greu, cultivat de cei care sunt mai puțin sofisticati.

Fenomenul homosexualității - o condiție față de care astăzi a t i t u d i n e a generată este mai îngăduitoare și mai înțelegătoare decât în trecut - servește în anumite medii vaticane celor care sunt de promovat pentru a le înlesni avansarea, în vreme

ce pen-tru cei neagreați servește pentru a le descuraja orice fel de aspirație, fiind împroșcați ei noroi din belșug. Meschine intrigile și meschini protagoniștii lor!

Câteodată, de pe lista candidaților la promovare, are mai multe șanse cel care se folosește de ce are de la centură în jos, decât cel care de la centură în sus își pune inima și creierii în serviciul lui Dumnezeu și al conștienței. Prin părțile astea valorează mai mult grația decât meritul.

Mulți prelați din curie, din cauza unei slăbiciuni nemărturisite, li se întâmplă că un individ frumos le suscită mai multă bunăvoință decât unul capabil. Dacă stăm să ne gândim, în anumite simpatii ale superiorului există de multe ori o anumită atracție. De la prima sa angajare, supusul este conștient de această prerogativă și îi dă curs pentru a-și câștiga un avantaj. Aparența de madonă, care din sexul masculin are indispensabilul iar din cel feminin comportamentul grațios, îl înșală adesea și pe el însuși, cel care practică cu profit echivocal mulțumită ascunselor sate armonii infrastructurale. Cel puțin până acolo unde viciul ar putea să-i ardă aripile prin exces de pederastie.

Aruncătorii cu sulița

Un-o dioceză italiană, un tânăr chema în cauză civilă pe episcopul său pentru abuz sexual asupra sa. Evident că episcopul nega totul, dar judecătorul emise împotriva prelatului o sentință de condamnare condiționată. Invitat să-și dea demisia, monseniorul ceru o numire în curie la Roma. Altfel nu s-ar fi mișcat din loc.

În codurile civile naționale acest tip de șantaj este pasibil de urmărire în judecată ca delic; în cel ecleziastic, pretenția e justificată cu formula de aur promovatur ut amoveatur, adică promovarea într-un post superior pentru a îndepărta pe cineva din postul pe care îl ocupă cu scandal. Așadar, cu multă dezinvoltură și naturalețe, acel episcop a fost transferat la Roma cu numirea de delegat pe lângă un birou de curie, inventat special pentru a-l opoși undeva. Reținerea șefului aceluia departament, care n-ar fi vrut să-i cedeze delinquentului nici măcar un scaun la un birou, nu servi la nimic, căci promovatul-destituit începu de îndată cu „mai lasă tu și mai dau eu”, lărguiala clasică pentru obținerea de competențe, jucându-și cu dibăcie cartea dificultății în care se găsea fără vina lui. Dacă formula promovatur ut amoveatur e bună pentru orice situație neplăcută, de ce n-ar fi fost profitabilă și în acest caz? Într-o bună zi, delegatul a fost promovat ca secretar într-un înalt minister, care se ocupa de transmigrații, poate pentru că asta și cei cu alte înclinații sexuale tind să trăiască în nucleu. Așfel, până acum vântul i-a fost prope.

I. Millenari

ISTORIA TRĂDĂRII LA ROMĂNI

După încheierea armistițiului de la Focșani, din 22 noiembrie / 5 decembrie 1917, delegații noștri s-au fotografiat alături de cei germani. Acest lucru a fost interpretat ca o pactizare cu inamicul și implicit o trădare a cauzei românești. Gestul însă nu avea o asemenea conotație. Dacă trebuia să căutăm trădătorii, îi puteam găsi lesne în Bucureștiul ocupat. Virgil Arion milita deschis pentru încheierea unei păci separate cu Puterile Centrale și înlocuirea Dinastiei. P. P. Carp dorea încheierea de urgență a păcii, înlăturarea întregii Dinastii și așezarea pe tronul României a unuia dintre fii împăratului Wilhelm al II-lea. Al. Marghiloman, aflat sub influența austriacă, propunea pacea cât mai degrabă și se pronunța pentru menținerea la tron a lui Ferdinand. C. Stere a pendulat între alungarea Dinastiei și alipirea României la o „Gross Oesterreich” sau la Germania. Ne aștepta un „viitor luminos” în concepția acestor trădători, care nerugați de nimeni, voiau să ne facă fericiți cu de-a sila. Virgil Arion chiar declara că trebuie să fim fericiți, dacă după trădarea noastră, nemții consimt să ne ierte.

A doua zi după semnarea armistițiului de la Focșani se va accentua procesul de bolșevizare și de descompunere a frontului rus. Ne aflăm, afirma I. Gh. Duca, „în fata unei adevărate revoluții bolșevice pe teritoriul nostru”. Bolșevicii s-au concentrat la Socola și au îndreptat tunurile spre Iași. Trupele ruse complet bolșevizate vor să-l aresteze pe Șerbec și încep un juf cumplit în retragerea lor. La Socola și-a făcut apariția un bolșevic fanatic, Rochal, care avea de gând să aresteze familia regală, să asasineze guvernul și să aresteze Marele Cartier al Armatei Române.

La 9 decembrie 1917, Brătianu, în Consiliul de Miniștri, cere intervenția armatei noastre

pentru dezarmarea bolșevicilor de la Socola. Take Ionescu, generalul Iancovescu, Pherkyde și Alifcă Gheorgheanu votează contra. Au fost în stare, din considerente personale, - aveau rude și prieteni la Odessa și se temeau de o posibilă război a lui Lenin -, să trădeze interesele generale ale țării. Titlusele s-a pronunțat pentru dezarmarea bolșevicilor și a încercat să-l determine și pe Take Ionescu să accepte, dar Take Ionescu, foc și pară, îl va acuza de „trădare, de lipsă de judecată și de prietenie”. S-a hotărât intervenția și Brătianu va spune „Ne putem felicita, am ocupat Socola, toți bolșevicii s-au predat, nu avem nici un mort și nici un rănit”.

Din ordinul lui Lenin, ministrul României la Petersburg, Diamandi, va fi arestat, procedură neobișnuită, care trăda dreptul internațional. Mai mult, Lenin remite României și un ultimatum, în care ne acuza că am furat stocurile de furaj ale armatei ruse, că am dezarmat soldații bolșevici și că i-am arestat. Ne amenință cu ruperea relațiilor diplomatice și cu măsuri militare. După ce Lenin a aflat că România a trimis trupe în Basarabia, a adresat guvernului o adevărată declarație de război pe care o va iscăli Troțki. În ea se arată că relațiile diplomatice româno-ruse sunt rupte și că tezaurlul în aur al țării, aflat la Moscova, „nu va mai putea fi obținut de «oligarhia română»”.

La Odesa a sosit Racovski ca să dirijeze represuniile contra românilor refugiați acolo. Va beneficia și de sprijinul unor dezertori și indivizi suspecti, români și evrei, cu toți trădătorii ai neamului și ai intereselor românești: Mihail Gheorghiu Bujor, Al. Dobrogeanu-Gherea, C.I. Dicescu. Al. Dobrogeanu-Gherea a fost prins în Moldova ca a conspirat pentru răsturnarea regelui Ferdinand și că a uneltit pentru instaurarea în România a unui regim bolșevic. Gherea era mobilizat în armata română și autoritățile militare l-au condamnat la moarte. Intervenția lui Brătianu îl va salva. Drept mulțumire, trădătorul continuă conspirațiile contra „infaților oligarhi” în frunte cu ... Brătianu.

Mircea Bălan

"Cele șase minuni ale socialismului"

PSD-ul lui Mircea Geoană urmărește un proiect paternalist oriental: vom face rost de bani prin fiscalitate, împrumuturi și îi vom împărți la cei mulți și nevoiași în așa fel ca să obținem cu ajutorul lor majoritatea la alegeri. Ajuns la putere, PSD-ul va readita politica social-democrată moldo-valahă clientelară și coruptă din trecutul apropiat?

Generațiilor mai tinere, care n-au trăit în "Lagăr-ul" socialist, trebuie să le reamintim, într-o formă anecdotică desigur, cele șase minuni din acele vremuri:

- 1) În socialism nu exista șomaj, dar nimeni nu munca.
- 2) Nimeni nu munca, dar toți primeau salariu.
- 3) Toți primeau salariu, dar nu puteau cumpăra mai nimic.
- 4) Nu puteau cumpăra mai nimic cu toate că totul le aparținea.
- 5) Cu toate că totul le aparținea, erau cu toți nemulțumiți.
- 6) Erau nemulțumiți, dar toți optau pentru socialism.

Aceste paradoxuri pot explica oarecum de ce comuniștii, deveniți social-democrați l-au ales după Revoluție pe Ion Iliescu de trei ori președinte al țării și de ce acum împreună cu foștii prim-miniștri Petre Roman, Adrian Năstase, Nicolae Văcăroiu, cu ministrul Răzvan Teodorescu, actualmente președintele Forumul Democrat Român, etc. vor să reediteze succesele lor într-un nou Pol Social mai larg decât PSD.

Cei aproape trei milioane de români în majoritate la muncă de jos în occident sunt confrunțați direct cu realitățile capitaliste, care-i fac desigur pe mulți, sensibili la valorile socialiste, social-democrate, iar cei rămași acasă, patru milioane de salariați și șase milioane de pensionari - sunt cu toții într-o stare de nesiguranță și speră că odată ajunși în Uniunea Europeană vor scăpa de tranziția, corupția și mizeria socialistă.

Dacă în sec. XX era firesc ca cei angajați într-un proces de producție fordist-taylorist-sindicalist să fie implicați social-democrați, nu mai este valabil în sec. XXI. Globalizarea și mai ales noul proces de producție individualist susținut de un sistem informațional de mare productivitate erodează vechiul sistem și schimbă mai ales centrul de greutate al social-democrației din Anglia, Germania, Franța, Italia și chiar din Europa de Est. Accentul nu se mai pune acum pe colectivul de muncă sindicalist socialist ci pe calificarea, responsabilitatea și demnitatea individuală.

Integrarea în Europa, schimbarea compoziției sociale a celor ce muncesc și mai ales cum muncesc, au schimbat parametrii social-democrației vest europene și românești. Vor reuși să se adapteze spiritului vremii PSD-ul și/sau Polul Social?

Prof. dr. Viorel ROMAN,
consilier academic la Universitatea din Bremen, GERMANIA

din amintirile unui OM

Magen David

Amintesc cele întâmplate la Festivalul Mondial al Tineretului din iulie 1953. Eram la numai trei luni de la moartea lui Stalin. Insuși faptul că devenise posibil un asemenea festival dovedea un început de „dezghet”.

M-am pomenit într-o sâmbătă dimineață, la Templul Coral, cu un curier special, care îmi aducea o invitație din partea lui Gheorghe Gheorghiu Dej la un prânz în cinstea șefilor de delegații, prânz pe care el îl da în Palatul Consiliului de Miniștri. Nici n-am mai avut timp să mă duc acasă și m-am pornit îmbrăcat și ornat spre Piața Victoriei. Acolo, loc de cinste și bineînțeles, deloc mâncare (afară de niște fructe). Toasturi, conversații. La urmă, când dau și eu să plec, Gheorghiu Dej, personal, se apropie de mine și îmi spune: „Vă rog mult să veniți și Dys. la meci”. Era un meci de fotbal România-Ungaria. El se juca la noul Stadion „23 August”. Ce a vrut, ce a urmărit cu aceste bizare invitații? (normal, n-aveam ce căuta nici la prânz, cu atât mai puțin la manifestarea sportivă). Nici eu nu puteam să-l refuz. Am pornit-o deci, din nou, pe jos, pe un soare torid, îmbrăcat în ornate grele, din Piața Victoriei la Stadion. Am mers vreun ceas și jumătate. Acolo, iar ceva ciudat. Loc de cinste, chiar în tribuna lui Dej. Eram singurul șef de Cult, și locul meu era împreună cu acelea ale Biroului Politic.

Ceremonia a început prin intrarea pe teren, în ordine alfabetică, a delegațiilor străine. La un moment dat, apărură sportivi israelieni. Era pentru prima dată de la crearea Statului Israel când apărea în public o delegație a acestui Stat. În frunte, doi tineri purtau un drapel mare al Israelului, pe care bineînțeles se afla un Magen-David.

În acel moment, Iosif Chișinevschi, evreu blestemat, care nu mai știa cât rău să facă, ochiul Moscovei și simbolul terorii staliniste, omul care a atras o ură nemărginită împotriva evreilor, dar care el însuși, prin faptele sale, era un crud antisemit, sare de la locul său și, fără să se juneze, în vâz și în auzul meu, strigă: Tovarășe Dej, ai să vezi acum că am avut dreptate. Dl. șef rabin poartă drapelul Statului Israel pe piept.

Am incremenit. Dej a râs și mi-a spus: „Vedeți-vă de treabă”, făcându-mi un semn complice, cu ochiul. La urmă, veni să-mi strângă mâna și să-mi mulțumească pentru faptul că am dat curs invitației sale. Știa că am mers pe jos și mi-a spus: „Ați făcut mișcare cam multă azi”. Eu am încercat să-i dau o explicație că „Magen David e crucea noastră, că e simbolul religiei noastre”. Dej mă întrerupse râzând cu un „lăsați!” semnificativ.

Dr. Moses ROSEN

Vorbă memorabilă

Napoleon Bonaparte: „Fiecare soldat are în ranița sa un baston de maresal”

Charles de Gaulle: „Nimic nu-i pierdut pentru Franța”

Winston Churchill: „Nu am altceva de oferit decât sânge, trudă, lacrimi și sudoare”

Mahatma Gandhi: „Părăsiți India!”

Joseph Goebbels: „Vă întreb: vreți război total?”

Martin Luther King: „Am un vis”

Che Guevara: „Viața unui singur om valorează de un milion de ori mai mult decât averea celui mai bogat pământean”

Kennedy: „Nu întreba ce poate țara să facă pentru tine, ci întreabă ce poți face tu pentru țară”

Nelson Mandela: „Sunt pregătit să mor”

Richard Nixon: „Voi demisiona mâine la prânz”

Bill Clinton: „Am păcătit”

Mihail Gorbaciov: „Ambiția mea a fost să lichidez comunismul”

TRISTEȚEA DE A FI ROMÂN

Români timoceni au luat poziție față de autoritățile sârbești prin scrisoarea deschisă din 25 mai 2005 atunci când s-au adresat oficialilor de la Belgrad în încercarea de a lămurii situația românilor de pe Valea Timocului sârbesc și mai ales a autorităților locale care îndeamnă permanen la învrăbire etnică prin atitudinile afișate la adresa acestora. Această scrisoare, se publică astăzi pentru prima dată în patria noastră.

*

Cu prilejul încercării Federației Românilor din Sârbia de a marca 610 ani de la bătălia de la Rovine prin înținerea parastasului pentru ostașii credincioși căzuți la datorie sub comanda Domnitorului Mircea cel Bătrân și ostașilor sârbi, care au luptat ca vasali de partea sultanului Baiazid, și interzicerea parastasului amintit mai sus din partea Sectorul Afacerilor Externe Negotin, și interzicerea parastasului amintit mai sus din partea Sectorul Afacerilor Externe Negotin, precum și incidentelor care au avut loc în fața Mănăstirii Kolograsi, cerem ca organele competente să vină în vizită urgent în Negotin și să impiedice escaladarea eventualelor conflicte etnice.

De la D-voastră cerem următoarele:

1. Să se destituie din funcție șeful Sectorului Afacerilor Interne Negotin și să se trimită în anchetă toate persoanele responsabile pentru interzicerea parastasului.
2. Să se trimită în anchetă persoanele care s-au opus fizic membrilor Federației Românilor din Sârbia de a intra în incinta Mănăstirii Kolograsi
3. Cerem să se examineze rolul Bisericii din Serbia și a episcopului Miroslav Stefanovic, având în vedere declarația președintelui Consiliului local Milosevo, ca a venit la dispoziția episcopului.
4. Să se asigure siguranța membrilor Federației Rumânilor din Sârbie care au fost la parastasul amintit, precum și siguranța familiilor acestora.

Tot ceea ce am amintit mai sus susținem cu Hotărârea Tribunalului Județean din Negotin, din 22.05.2005, cu care se respinge Cererea și se anulează Hotărârea Secretariatului Afacerilor Interne Bor, Sectorul Afacerilor Interne Negotin nr. 212-172/05 din 21.05.2005, privind interzicerea intrării publice în cadrul Organizației Federației Românilor din Sârbie.

În final, întrebăm instituțiile autorizate următoarele:

1. Români pot să aibă parte de drepturile și libertățile garantate de legile pozitive ale acestei țări și dacă pot fi protejați de persoanele nerăspunzătoare și instituțiile care încalcă Constituția și Legea.
2. Trebuie, pentru toate evenimentele anterioare care au fost îndreptate împotriva Comunității române, dar mai ales ultimul, să fie chemate Instituțiile internaționale pentru ca la fața locului să stabilească ce se întâmplă în acest "ținut".

Silogismul călăilor

Silogismul călăilor, în sensul clasic, al strămoșilor noștri latini, adică „un raționament deductiv, care conține trei judecăți, legate între ele, printr-un astfel de raport, încât cea de-a treia judecată, care reprezintă o concluzie, se deduce din cea dintâi, prin intermediul celei de a doua”: 1) aromâni, deși ucii de croați și musulmani ori trimiși în prima linie a frontului de sârbi, nu există ca minoritate etnică în Bosnia-Herțegovina; 2) se vor deduce din numărul total al victimelor aromâni ucii sau dispăruți în luptele dintre croați, musulmani și sârbi; 3) cum teoretic numărul total al victimelor este astfel mai mic decât cel real, nu poate fi vorba de război sau genocid în Bosnia, ci de o banală confruntare interetică, cu victime... colaterale.

Silogismul B. Prin transfer, conflictul, astăzi, superbomba M, desăvârșește destrămarea fostei Iugoslavii, prin tragicele evenimente din Kosovo; sindromul albanez cuprinde întreaga peninsulă, afectează, prin diversivitățile propăvăduitorilor Albaniei Mari și pe aromânii din această țară. Colegul nostru de breaslă, profesorul și ziaristul Vangel Shundi, bun cetățean albanez, ca și ceilalți aromâni din această țară, președinte al Asociației Culturale (nu politice, nu naționaliste - n.n.) a Aromânilor din Albania, alți membri ai asociației, ziaristi de la publicația lor, în limba albaneză și dialectul aromân, „Frăția”, sunt amenințați cu maltratarea ori chiar cu moartea, pentru că se declară ceea ce sunt: aromâni, pentru că vor școală, cultură și serviciu divin în limba strămoșilor lor, nu autonomie politică sau independență statală, nu unirea cu ... România, precum albanezii din Kosovo, visând Albania Mare.

În ziua de 8 aprilie a.e. (1998 - n.n.), în prezența cercetătorului A. Winnifith, profesor universitar din Marea Britanic, un bodyguard al unui deputat al Partidului Uniunea pentru ... Drepturile Omului din Albania reiterează amenințarea. În dimineața zilei de 11 aprilie, la ora 8.15, Vangel Shundi, în vârstă de 65 de ani, este descoperit în stare de inconștiență, maltratat, cu capul spart, cu câțiva dinți zdrobiți. Cel care îl ameninșe și ori alt acolit al său se fuseseră de cuvânt. Căldănițele centrale albaneze „Republika” și „Albania” din Tirana descriu scrupulos carnagiul, sunt alertate președinția, parlamentul albanez, forurile internaționale. Poliția albaneză n-aude, nu vede.

Silogismul B al extremismului naționalist majoritar: 1) aromânul Vangel Shundi a fost maltratat, la lumina zilei, pe o stradă din capitala Albaniei, Tirana; 2) minoritatea aromână nu există oficial; 3) firesc, aromânul Vangel Shundi n-a fost maltratat.

Ion VULPE